

บทที่ 11

สรุปผลการวิจัยและเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่อง "การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะขอผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516" พอลจะสรุปได้ดังนี้ คือ

ภาคที่ 1 กล่าวถึงลักษณะขอผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต ซึ่งได้แก่

- 1. ขอผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ
- 2. ขอผิดพลาดในการแต่งประโยค
- 3. ขอผิดพลาดในเรื่องความหมาย
- 4. ขอผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์

1. ขอผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ

ขอผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1.1 การใช้คำผิดชนิด ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ชนิด ได้แก่

1.1.1 การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม ตัวอย่างเช่น

และเพื่อ เชื่อมสัมพันธ์ ระหว่างมหาวิทยาลัย...  
(ความสัมพันธ์)

1.1.2 การใช้คำนามแทนที่คำกริยา ตัวอย่างเช่น

แสงสุริยส่องตองพื้นน้ำ ซึ่ง ระลอก ไหวด้วยสายลม  
(เป็นระลอก)

ข้าพเจ้าใคร ขอแถลงการณ์ หลักการดำเนินงาน  
(แถลง)

1.1.3 การใช้คำเชื่อมสัมพันธ์ร่วมกับคำอื่นๆ แทนที่คำเชื่อมประโยค ตัวอย่างเช่น  
 ชมรมวรรณศิลป์เป็นชมรมที่รวมกลุ่มผู้ที่มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน ใน การ  
 ภาษาเป็นสิ่งซึ่งไพเราะงดงาม ที่เราจะพึงใช้และแสดงออกด้วยการเขียน (วา)

1.1.4 การใช้คำเชื่อมประโยคแทนที่คำเชื่อมสัมพันธ์ ตัวอย่างเช่น  
 ภาษาไทยมีเวลาเรียนน้อยกว่าภาษาต่างประเทศถึงครึ่งหนึ่ง และ  
 (ซึ่ง)  
 อาจจะนับเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นิสัยขาดความสนใจภาษาไทยเท่าที่  
 ควร

1.1.5 การใช้คำอุปมาแทนที่คำกริยา ตัวอย่างเช่น  
 หนทางที่จะช่วยในปัญหานี้ คือ...  
 (แก้)

1.2 การใช้คำชนิดเดียวกันผิดคำ ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ชนิด ได้แก่

1.2.1 การใช้คำกริยาผิด ตัวอย่างเช่น  
 เด็กๆ ซึ่งในปัจจุบัน ยังมีอายุไม่มากนัก ยังต้องอาศัยอยู่ในความ  
 ดูแลของผู้ปกครอง (อยู่)

1.2.2 การใช้คำเชื่อมประโยคผิด ตัวอย่างเช่น  
 ในมหาวิทยาลัย น้องมิเซจะมีโอกาสได้รับการศึกษาแค่เพียงอย่าง  
 เดียว และน้องจะได้มีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ เพื่อแสดง  
 (แต่)  
 ความสามารถของน้อง

1.2.3 การใช้คำบุพบทผิด ตัวอย่างเช่น  
 เสียงคลื่นกระทบฝั่งเป็นจังหวะ แต่ก็ไม่น่าหวาดกลัวเท่าเสียงของ  
 อีกาที่ประกาศถึงความเป็นใหญ่ของหมูนกน้อยทั้งปวง  
 (ใน)

1.2.4 การใช้คำเชื่อมสัมพันธึก ตัวอย่างเช่น  
 ท้องฟ้าเบื้องหลังคอกยสุเทพ เริ่มมีสีแดงอมส้มระเรื่อขึ้นมาทีละ  
 น้อยราวกับช่างอุ้นช่างานาญศิลป์กำลังบรรจงแต้มสีลงบนผืนผ้าใบ  
 (ผู้)

1.2.5 การใช้คำกริยาวิเศษณ์ ตัวอย่างเช่น  
 ...ซึ่งง่ายต่อทุกคนที่จะปฏิบัติ โดยไม่เสียเวลาแต่อย่างใด  
 (ออย่างใด)

1.2.6 การใช้คำลักษณนาม ตัวอย่างเช่น  
 บันไดคอกยสุเทพทำเป็นรูปพญานาคเลื้อย ซึ่งเป็นศิลปะที่งดงามแห่ง  
 หนึ่ง  
 (ออย่าง)

1.3 การใช้คำฉิดรูป ซึ่งแบ่งเป็น 3 ชนิด ได้แก่

1.3.1 ใช้ "การ" แทน "ความ" ตัวอย่างเช่น  
 การให้แสดงการคิดเห็นยังไม่คอยมี  
 (ความคิดเห็น)

1.3.2 ใช้ "ความ" แทน "การ" ตัวอย่างเช่น  
 ข้าพเจ้าเกิดความปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง ที่เห็นพระพุทธรศาสนาของ  
 ไทยเรานี้ได้รับความทำนุบำรุง  
 (การทำนุบำรุง)

1.3.3 ใช้ "ความ" เติมข้างหน้าคำนาม ตัวอย่างเช่น  
 ...ทำให้บรรดาข้าราชการบริพารทั้งหลายคลายความทิวี่มานะ  
 (x)

## 2. ข้อฉิดพลาคในการแต่งประโยค

ข้อฉิดพลาคในการแต่งประโยค แบ่งเป็น 5 ประเภท คือ

2.1 การเรียงคำเข้าประโยคฉิดที่ ซึ่งแบ่งเป็น 5 ชนิด ได้แก่

2.1.1 เรียงบทขยายประธานคิที่ ตัวอย่างเช่น  
 นิสิตนักศึกษาในฐานะผู้รับผิดชอบส่วนหนึ่งต่อประเทศชาติ จะไ้ทราบ  
 ถึงนโยบายของรัฐบาล

2.1.2 เรียงบทกริยามคิที่ ตัวอย่างเช่น  
 จมื่นศรีก็ทูลให้พระพันวษาหาตัวขุนแผนมา ซึ่งขณะนั้นผู้คิถูกอยู่

2.1.3 เรียงบทขยายกริยามคิที่ ตัวอย่างเช่น  
 น้องจะไ้รู้จักกับบุคคลอื่นควยที่มีความสนใจในสิ่งเดียวกันน้อง

2.1.4 เรียงคำเชื่อมประโยคคิที่ ตัวอย่างเช่น  
 แม่ประเทศที่เจริญแล้วทางวิทยาศาสตร์อยู่สูงสุด ก็มีการค้นคว้ใน  
 เรื่องนี้

2.1.5 เรียงคำปฏิเสธคิที่ ตัวอย่างเช่น  
 (อุคณคคิควร เป็นสิ่งเฉพาะตัว) คนเราแต่ละคนไม่มีความสามารถ  
 เหมือนกัน

2.2 บทต่างๆในประโยคไม่สอคคิลงกัน ซึ่งแบ่งเป็น 2 ชนิด ไ้แก่

2.2.1 ความหมายของบทต่างๆไม่สอคคิลงกัน ตัวอย่างเช่น  
 ความหมายของบทประธานแะบทกริยาไม่สอคคิลงกัน  
กลิ่นหอมจางๆของคอกแก้วและคอกมะลิที่ขึ้นอยู่ในสวน ชโยกลิ่นมาอ่อนๆ  
 ตามสายลม

2.2.2 การใช้คำที่หมายถึงสิ่งเดียวกันในบทต่างๆไม่สอคคิลงกัน ตัวอย่างเช่น  
เมืองไทยในปัจจุบันกล่าวกันว่าเป็นประเทศที่อยู่ในระหว่างการพัฒนา

2.3 การจัดบทต่างๆในประโยคไม่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น

ฉันคิดว่าคงจะสนุกสนานในการเดินทาง และให้ความรู้แก่ฉันพอสมควร  
 (ฉันคิดว่าการเดินทางคงจะสนุกสนาน)

## 2.4 การขาคำที่จำเป็นในประโยค ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ชนิด ได้แก่

### 2.4.1 การขาคำนาม ตัวอย่างเช่น

พระอภัยมณีมีนิสัยซี้ซลาด ไม่กล้าเผชิญกับความจริงมาตั้งแต่เด็ก ซึ่ง  
เมื่อเทียบกับศรีสุวรรณแล้ว     X     เก่งกว่ามาก  
(ศรีสุวรรณ)

### 2.4.2 การขาคำกริยา ตัวอย่างเช่น

น้องๆอาจเคยเห็นกิจกรรมที่ทางชมรมนาฏศิลป์และดนตรีไทย ส.จ.ม.  
    X     มาแล้วในงานต่างๆ  
(แสดง)

### 2.4.3 การขาคำนุพบท ตัวอย่างเช่น

เด็กต้องมีการคบค้าสมาคม     X     เพื่อนฝูง  
(กับ)

### 2.4.4 การขาคำเชื่อมประโยค ตัวอย่างเช่น

ลักษณะการสอนคล้ายกับระดับมัธยม     X     ที่ดีกว่าหรือไม่เหมือนก็คือ  
(แต่)  
มิได้มีการอ่านให้ฟังที่ละบรรทัด

### 2.4.5 การขาคำเชื่อมสัมพัทธ์ ตัวอย่างเช่น

ที่พะเยานี้มีสิ่ง     X     สำคัญมาก     X     มีชื่อเสียงในด้านความงามคือกวาน  
(ที่) (ซึ่ง)

พะเยา

## 2.5 การเพิ่มคำในประโยค ซึ่งแบ่งเป็น 3 ชนิด ได้แก่

### 2.5.1 การเพิ่มคำกริยา ตัวอย่างเช่น

ทุกครั้งที่เราไปเป็นต้องได้ความรู้ที่คิดว่าน่ากลับมากด้วยเสมอ ไม่มากก็น้อย  
(ได้ X )

### 2.5.2 การเพิ่มคำบุพบท ตัวอย่างเช่น

มีฉันเพียงคนเดียวที่ถูกมาในยามเช้าเช่นนี้ เพราะรักในธรรมชาติ  
( x )  
ยามเช้า

2.5.3 การเพิ่มคำเชื่อมประโยค ตัวอย่างเช่น  
ชมรมนักอ่านหนังสือเป็นชมรมที่เพิ่งตั้งขึ้นใหม่ แต่แม้ว่าจะมีอายุได้  
เพียง 1 ปี แต่เราก็มีสมาชิกแล้วถึง 1,600 คน

### 3. ขอคิดพลาดในเรื่องความหมาย :

ขอคิดพลาดในเรื่องความหมาย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

#### 3.1 การใช้คำพุ่มเพื่อย ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

3.1.1 การใช้คำพุ่มเพื่อยที่ถือเป็นขอคิดพลาด ตัวอย่างเช่น  
ดวงตะวันดวงนี้คงจะเตือนให้ข้าพเจ้าให้หมั่นกำลังใจที่จะต่อสู้ ฝ่าฟัน  
อุปสรรคแห่งชีวิตในยามเช้าตรู่ ณ ริม ชายทะเล...

แสงอาทิตย์ทอดลงมาจากต้นไม้ที่เหลือแต่กิ่ง เนื่องมาจากพระอาทิตย์  
( x )

ตอนกลางวัน

3.1.2 การใช้คำพุ่มเพื่อยที่ไม่ถือเป็นขอคิดพลาด ตัวอย่างเช่น  
อากาศยามรุ่งอรุณสดชื่นราวกับยืนอยู่บนเนินเขา เป็นอากาศที่  
บริสุทธิ์ปราศจากสิ่งใดเจือปนเลย  
( x )

นอกจากนั้นแล้วชมรมยังได้มีการจัดให้มีการทัศนศึกษา ในประเทศ  
(จัด)  
เพื่อนบ้านใกล้เคียง

### 3.2 การใช้คำผิดความหมาย ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ชนิด ได้แก่

169

#### 3.2.1 ใช้คำที่มีความหมายเหมือนกับคำที่ควรใช้ ตัวอย่างเช่น

นิสัยมัวเสียเวลาจก กล้วยกล้วยจะจกไม่ทัน และมาประสบเอาที่หลังว่า  
(พบ)  
ไม่เข้าใจสิ่งที่อาจารย์สอน

#### 3.2.2 ใช้คำที่มีความหมายคล้ายกับคำที่ควรใช้ ตัวอย่างเช่น

ภาษาต่างประเทศที่สอนในคณะอักษรศาสตร์ แตกแยกในหลายภาษา  
(แบ่งออก) (เป็น)  
มีทั้งภาษาที่ให้เลือกและภาษาที่บังคับ

#### 3.2.3 ใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำที่ควรใช้ ตัวอย่างเช่น

ทองทะเลเงียบสูงค มีแต่เพียงระลอกคลื่นเล็ก ๆ ที่ช่วยสะท้อนแสงของ  
พระอาทิตย์อุ้งยามรุ่งอรุณ  
(อุทัย)

#### 3.2.4 ใช้อุปมาผิด ตัวอย่างเช่น

ไกลออกไปสุดสายตาเป็นภูเขาสีเขียวทะมึน  
(ภูเขาสีดำทะมึน)

#### 3.2.5 ใช้ส่วนผิด ตัวอย่างเช่น

...เพื่อต่อสู้กับอุปสรรคนานานับประการ  
(นานับการ , นานาประการ)

### 4. ข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์

ข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

#### 4.1 ข้อผิดพลาดในเรื่องพยัญชนะ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ชนิด ได้แก่

##### 4.1.1 การเพิ่มตัวพยัญชนะ ตัวอย่างเช่น

กรุกกรุ่น (คุกรุ่น)  
กำเหนิก (กำเนิก)

จิตรใจ (จิตใจ)

ทมิฬ (ทมิฬ)

4.1.2 การขาคตัวพยัญชนะ ตัวอย่างเช่น

แวกวาย (แหวกวาย)

คำครวญ (ครำครวญ)

กิตติศัพท์ (กิตติศัพท์)

~~สัจฉิคุณ~~ (~~สัจฉิคุณ~~)

4.1.3 การใช้ตัวพยัญชนะผิด ตัวอย่างเช่น

ขวา (ฝวา)

เกตุค (เกตุค)

หน่วยกิจ (หน่วยกิต)

4.1.4 การสับตัวพยัญชนะ ตัวอย่างเช่น

เกรียติคุณ (เกียรติคุณ)

4.1.5 การเขียนคำที่พ้องเสียงกันผิดคำ ตัวอย่างเช่น

ฝนโบกขรพิศตร์ (ฝนโบกขรพรรษ)

4.2 ข้อผิดพลาดในเรื่องสระ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่

4.2.1 การเพิ่มสระ ตัวอย่างเช่น

พะเนียด (เพเนียด)

กาละเทศะ (กาลเทศะ)

มาตรฐาน (มาตรฐาน)

4.2.2 การขาคสระ ตัวอย่างเช่น

ชงัก (ชงัก)

ปรุทธา (ปรุทธา)



เจียรไน (เจียรไน)  
 ทศน (ทศน)

4.2.3 การเขียนสระผิด ตัวอย่างเช่น  
 ชั่ง (ช่าง)  
 บันเทา (บรรเทา)  
 หลงไหล (หลงไหล)

4.3 ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวการันต์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่

4.3.1 การเพิ่มตัวการันต์ ตัวอย่างเช่น  
 จำนวนก (จำนวน)  
 เกียรก (เกียรติ)

4.3.2 การขาดตัวการันต์ ตัวอย่างเช่น  
 กวัง (กัง)  
 นาฏศิลป์ (นาฏศิลป์)  
 สิทธิ (สิทธิ์)

4.3.3 การใช้ตัวการันต์ผิด ตัวอย่างเช่น  
 อาจารย์ (อาจารย์)  
 อารมย์ (อารมณ์)  
 พันธุ์ไม้ (พันธุ์ไม)  
 ผลลัพธ์ (ผลลัพธ์)

ภาคที่ 2 กล่าวถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดต่างๆของนิสิต ซึ่งได้แก่

1. การใช้แนวเทียบผิด
2. ความหมายของคำ
3. อิทธิพลของภาษาบาลีสันสกฤต
4. ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย
5. การอ่าน

## 1. การใช้แนวเทียบผิด

### 1.1 การเทียบคำผิด ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่

1.1.1 เทียบกับคำหรือส่วนของคำที่ออกเสียงเหมือนกัน ตัวอย่างเช่น

บิณฑบาต	นิสิตเขียน	บิณฑบาตร	อาจเทียบกับคำ	"บาตร"
มาตรฐาน	"	มาตรฐาน	"	"มาตรา"
จิตใจ	"	จิตใจ	"	ชื่อคน เช่น วิจิตร สมจิตร

1.1.2 เทียบกับคำหรือส่วนของคำที่ออกเสียงคล้ายกัน ตัวอย่างเช่น

ไขควง	นิสิตเขียน	ไขควาง	อาจเทียบกับคำ	"เครื่องราง"
ไต่ถาม	"	ไต่รถาม	"	"ไตรตรอง"

1.1.3 เทียบกับคำที่ใช้คู่กันเสมอ ตัวอย่างเช่น

โศก	นิสิตเขียน	โสกรก	อาจเทียบกับคำ	"เสร์รา"
			เพราะเรามักจะเขียน	"เสร์รา- โศก" คู่กันเสมอ

### 1.2 การเทียบประโยคผิด ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ชนิด ได้แก่

1.2.1 เทียบกับประโยคที่เข้าใจ "มีกร" ได้ ตัวอย่างเช่น

ชมรมได้มีการจัดให้มีการทัศนศึกษาในประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง  
(จัด)

อาจเทียบกับประโยค เช่น "ในหลักสูตรการใช้ภาษาไทย มีการให้นิสิตไต่ถามที่กัน

1.2.2 เทียบกับประโยคที่อาจใช้ "มีความ" ได้ ตัวอย่างเช่น  
ทุกคนว่าเริง และมีความรู้สึกที่ตื่นเต้น ที่ได้เดินทางไปทำงานร่วมกัน  
(รู้สึก)

อาจเทียบกับประโยค เช่น "เขามีความอดทนเป็นเลิศ"

1.2.3 เทียบกับประโยคที่อาจใช้ "ได้รับการ" ได้ ตัวอย่างเช่น  
เมื่อถึงเวลาที่เป็นวันงานพิเศษ ผู้หญิงจะได้รับการอนุญาตให้  
ร่วมทำงานกับผู้ชายได้  
(ได้รับอนุญาต)

อาจเทียบกับประโยค เช่น "คนใช้ได้รับการดูแลอย่างดี (จากหมอ)"

1.2.4 เทียบกับประโยคที่ใช้บุพบท "ใน" นำหน้าได้ ตัวอย่างเช่น  
ในการเรียนในคณะอักษรศาสตร์ ส่วนใหญ่จะหนักไปทางภาษา  
(x)

## 2. ความหมายของคำ

ความหมายของคำ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

2.1 การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

2.1.1 ใช้คำที่มีความหมายคล้ายกับคำที่ควรใช้ ตัวอย่างเช่น  
เด็ก ๆ ซึ่งในปัจจุบันยังมีอายุไม่มากนัก ยังต้องอาศัยอยู่ในความดูแล  
ของผู้ปกครอง  
(อยู่)

การรักษาพยาบาลยังไม่เพียงพอต่อจำนวนประชากร  
(กับ)

2.1.2 ใช้คำที่มีความหมายคล้ายกัน 2 คำในประโยคเดียวกัน ตัวอย่างเช่น

## ในยามเช้าครู ฤ ริม ชายทะเล

### 2.2 การใช้คำพ้องเสียง ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่

2.2.1 คำพ้องเสียงที่ใช้พยัญชนะต่างกัน ตัวอย่างเช่น

จิตใจ นิสิตเขียน จิตใจ เพราะเรามีคำพ้องเสียง จิต จิตร

2.2.2 คำพ้องเสียงที่ใช้สระต่างกัน ตัวอย่างเช่น

โยคี นิสิตเขียน โยคี "โย" หมายถึงสิ่งที่เป็นเส้นเล็กๆต่างๆ  
เช่น โยบัว ส่วน "โยคี" หมายถึง พอลใจ, ยินดี, เชื้อ

2.2.3 คำพ้องเสียงที่ใช้ตัวการันต์ต่างกัน ตัวอย่างเช่น

คำที่ลงท้ายด้วย การ การณ นิสิตมักใช้สับสน เช่น  
โครงการ นิสิตเขียน โครงการณ  
จินตนาการ " จินตนาการณ

"การ" หมายถึง กิจ งาน ชุระหน้าที่ เมื่ออยู่ท้ายลงมาสในที่บางแห่ง แปลว่า ผู้ทำ  
ก็มี เช่น กุมภการ "การณ" หมายถึง เหตุ เคา มูล

### 2.3 การใช้คำที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกัน

ตัวอย่างเช่น

ภาคภูมิใจ นิสิตเขียน พากพุมใจ นิสิตอาจนึกถึง "ภาค" ที่แปลว่า  
พื้นดิน เห็นว่าความหมายไม่เกี่ยวข้องกับความรูสึกหรือจิตใจ จึงเขียน "พากพุมใจ" แทนหรือ  
นิสิตอาจจะเขียนตามแบบเก่าก็ได้ ในสมัยก่อนใช้ว่า "พากพุมใจ" ต่อมาเปลี่ยนเป็น "ภาค -  
ภูมิใจ" และพจนานุกรมให้คำแปลไว้ดังนี้ คำว่า "ภูมิ" แปลว่า สง่า งาม งาม ก็ได้ "ภาค -  
ภูมิ" แปลว่า มีสง่า งาม งาม "ภูมิใจ" แปลว่า กระหม่อมใจ ทะนงใจ รู้สึกว่ามีเกียรติยศ  
ส่วน "พากพุม" ไม่มีความหมายในภาษา

อิทธิพลของภาษาบาลีและสันสกฤต แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

3.1 การไม่รู้จักชนิดของคำ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

3.1.1 การใช้คำกริยาเป็นคำนาม ตัวอย่างเช่น

...และเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัย เราจะจัดให้มีการ  
(ความสัมพันธ์)  
แข่งขันกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ

3.1.2 การใช้คำนามเป็นคำกริยา ตัวอย่างเช่น

ข้าพเจ้าเคยได้ทราบประวัติของปราสาทแห่งนี้ จากการอ่านหนังสือ  
มาบ้างและจินตนาการไว้ว่า คงเป็นปราสาทที่ใหญ่โต วิจิตรพิสดาร  
(มีจินตนาการ)

3.2 การไม่รู้จักหลักการใช้คำบาลีและสันสกฤตที่นำมาใช้ในภาษาไทย ซึ่งแบ่งออกเป็น

3.2.1 คำบาลีและสันสกฤตที่ไทยนำมาใช้ทั้ง 2 คำ ตัวอย่างเช่น

ศรัทธา นิสิตเขียน สัทธา "สัทธา" เป็นคำบาลี "ศรัทธา" เป็น  
คำสันสกฤตโดยทั่วไปเรานิยมใช้คำสันสกฤต ส่วนคำบาลีมักจะใช้ใน  
เรื่องเกี่ยวกับศาสนา

3.2.2 หลักการใช้อักษรซ้ำและอักษรซ้อนในคำบาลี ตัวอย่างเช่น

กิตติศัพท์ นิสิตเขียน กิตีศัพท์  
อุตติ " อติ

นิสิตอาจจะจำหลักการใช้อักษรซ้ำและอักษรซ้อนไม่ได้

3.2.3 หลักการประวิสรรชนีย์ในคำบาลี ตัวอย่างเช่น

ทัศน นิสิตเขียน ทัศน  
สาธารณ นิสิตเขียน สาธารณ

นิสิตอาจจะจำหลักการประวิสรรชนีย์ที่ว่า "คำที่มาจากบาลีและสันสกฤต ถ้าตัว

ท้ายของคำต้องการให้อ่านออกเสียง อะ ให้ประวิสรรชนีย์ เช่น ลักษณะ" ไม่ได้

4. ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย

ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

4.1 กฎเกณฑ์ไม่ละเอียดพอ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

4.1.1 กฎการใช้ "การ" และ "ความ" ตัวอย่างเช่น

ชมรมพยายามหาข่าวสารการเคลื่อนไหว ความก้าวหน้า สิ่งแปลก ๆ  
(ความเคลื่อนไหว)  
ใหม่ๆมาเผยแพร่แก่สมาชิก

นิสิตใช้ "การเคลื่อนไหว" ซึ่งน่าจะถูกต้องตามคำอธิบายของพระยาอุปกิตฯ เพราะ "เคลื่อนไหว" เป็นกริยาที่ไม่เกี่ยวกับจิตใจ หรือความมี ความเป็น ฯลฯ แต่ในประโยคนี้ควรจะใช้ "ความเคลื่อนไหว" ส่วน "การเคลื่อนไหว" ก็มีที่ใช้ในประโยคอื่น

4.1.2 กฎการประวิสรรชนีย์ ตัวอย่างเช่น

กิลป ซึ่งพจนานุกรมอธิบายไว้ว่า เป็นคำสันสกฤต และอ่านว่า สิ้น-ละ-ปะ แต่ในพจนานุกรม ไม่ประวิสรรชนีย์ตามกฎ ซึ่งอาจจะทำให้ผู้ใช้สับสนได้ เช่น อาจเขียนเป็น คิลปะ และ ทัศณะ นิสิตเขียนเป็น ทัศน สาธารณะ นิสิตเขียนเป็น สาธารณ

4.2 กฎเกณฑ์ที่มีข้อยกเว้น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่

4.2.1 กฎการใช้อักษรซ้ำ ตัวอย่างเช่น

กิตติศัพท์	นิสิตเขียน	กิตติศัพท์
สัมมนา	"	สัมมนา

การที่นิสิตเขียนผิดนี้ นิสิตอาจจะคิดว่า อักษร ฑ เป็น พยัญชนะวรรค ฎ หรือ อาจจะคิดว่าพยัญชนะวรรคอื่นก็มีข้อยกเว้นเหมือนกับพยัญชนะวรรค ฎ นอกจากนี้คำ

ว่า "สัมมนา" ยังไม่เป็นไปตามกฎ เพราะอักษรซ้ำตัวหลังไม่มีสระกำกับ ควรจะตัดออกตัวหนึ่ง

#### 4.2.2 กฎการอ่านคำสมาส ตัวอย่างเช่น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นิสิตเขียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่องจากคำนี้ไม่อ่านตามกฎ ตามกฎต้องอ่านว่า จุ-ลา-ลง-กะ-ระ-นะ-มะ-หา-วิค-ทะ-ยา-ลัย แต่คำนี้อ่าน จุ-ลา-ลง-กอน ตามพระนามของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว นิสิตจึงใส่เครื่องหมาย \_ (ไม้ทัณฑฆาต) บนตัว ณ

#### 4.2.3 กฎการอ่านคำแผลง ตัวอย่างเช่น

กำเนิด นิสิตเขียน กำเหนิก เพราะอ่านตามแบบคำแผลงส่วนมาก และยังเติมตัว ห ตามกฎอีกด้วย คำนี้ที่ถูกต้องอ่านว่า กำ-เนิก

### 4.3 กฎเกณฑ์สมัยต่างๆไม่ตรงกัน

ตัวอย่างเช่น คำว่า

จักรวาด

นิสิตเขียน

จักรวาฬ

หนังสือปทานุกรมสำหรับโรงเรียน พ.ศ. 2463 และหนังสืออานุกรม พ.ศ.

ใช้ว่า จักวาฬ

## 5. การอ่าน

การอ่านแบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ

### 5.1 การอ่านตามความนิยม ตัวอย่างเช่น

กำเนิด นิสิตเขียน กำเหนิก เพราะอ่านว่า กำ-เหนิก ตามความนิยม แต่ที่ถูกต้องอ่านว่า กำ-เนิก

5.2 การอ่านตามอิทธิพลของตัว ร ที่อยู่ในพยางค์ใกล้เคียงกัน ตัวอย่างเช่น

พิธีรีตอง นิสิตเขียน พิธีรีตรอง เพราะอ่านว่า -ตรอง เนื่องจากอิทธิพลของตัว ร ที่อยู่ในพยางค์ข้างหน้า.

5.3 การอ่านคำควบกล้ำ ตัวอย่างเช่น

กว่าครวญ นิสิตเขียน คำครวญ เพราะเวลาอ่านไม่ออกเสียง ร โทณ " โพน เพราะเวลาอ่านออกเสียง ล เป็น ร

5.4 การอ่านคำสมาส ตัวอย่างเช่น

กาลเหาะ อ่านว่า กา-ละ-เท-สะ นิสิตจึงเขียนเป็น กละหะส

5.5 การอ่านคำที่ออกเสียง อะ ไม่เต็มมาตรา ตัวอย่างเช่น

เจียรระโน นิสิตเขียน เจียรโน เพราะเราลงเสียงหนักที่พยางค์หน้าและพยางค์ท้าย

.....

ข้อผิดพลาดของแต่ละเรื่องที่ได้ศึกษาได้จากข้อมูล 1,000 ฉบับนี้ มีจำนวนมากน้อยไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมในตารางในหน้าต่อไป เพื่อให้เห็นได้ชัดเจนขึ้น

ศูนย์วิจัยทรัพยากรชีวภาพ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ตารางแสดงจำนวนข้อฝึกพลาท

บทที่ 2 ข้อฝึกพลาทในการใช้คำชนิดต่าง	จำนวน ประโยค	บทที่ 3 ข้อฝึกพลาทในการแต่งประโยค	จำนวน ประโยค
<u>1. การใช้คำฝึกชนิด</u>		<u>1. การเรียงคำเข้าประโยคฝึกที่</u>	
1.1 การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม	5	1.1 เรียงบทขยายประธานฝึกที่	2
1.2 การใช้คำนามแทนที่คำกริยา	7	1.2 เรียงบทขยายกรรมฝึกที่	1
1.3 การใช้คำเชื่อมสัมพันธ์ร่วมกับ คำอื่นๆแทนที่คำเชื่อมประโยค	1	1.3 เรียงบทขยายกริยาฝึกที่	3
1.4 การใช้คำเชื่อมประโยคแทนที่ คำเชื่อมสัมพันธ์	2	1.4 เรียงคำเชื่อมประโยคฝึกที่	3
1.5 การใช้คำบุพบทแทนที่คำกริยา	2	1.5 เรียงคำปฏิเสธฝึกที่	2
<u>2. การเลือกใช้คำชนิดเดียวกันฝึกคำ</u>		<u>2. บทต่างๆในประโยคไม่สอดคล้องกัน</u>	
2.1 การใช้คำกริยาฝึก	19	2.1 ความหมายของบทต่างๆไม่ สอดคล้องกัน	11
2.2 การใช้คำเชื่อมประโยคฝึก	8	2.2 การใช้คำที่หมายถึงสิ่งเกี่ยว กันในบทต่างๆไม่สอดคล้องกัน	7
2.3 การใช้คำบุพบทฝึก	39	<u>3. การจัดบทต่างๆในประโยคไม่ เหมาะสม</u>	10
2.4 การใช้คำเชื่อมสัมพันธ์ฝึก	1	<u>4. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค</u>	
2.5 การใช้คำกริยาวิเศษณ์ฝึก	3	4.1 การขาดคำนาม	1
2.6 การใช้คำลักษณะนามฝึก	2	4.2 การขาดคำกริยา	5
<u>3. การใช้คำฝึกรูป</u>		4.3 การขาดคำบุพบท	5
3.1 การใช้ "การ" แทน "ความ"	5	4.4 การขาดคำเชื่อมประโยค	7
3.2 การใช้ "ความ" แทน "การ"	5	4.5 การขาดคำเชื่อมสัมพันธ์	4
3.3 ใช้ "ความ" เติมข้างหน้า คำนาม	1	<u>5. การเพิ่มคำในประโยค</u>	
		5.1 การเพิ่มคำกริยา	3
		5.2 การเพิ่มคำบุพบท	37
		5.3 การเพิ่มคำเชื่อมประโยค	1

บทที่ 4 ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย	จำนวน ประโยค	บทที่ 5 ข้อผิดพลาดในเรื่องการละกการันต์	จำนวน คำ
1. <u>การใช้คำฟุ่มเฟือย</u>		1. <u>ข้อผิดพลาดในเรื่องสระ</u> พยัญชนะ	
1.1 การใช้คำฟุ่มเฟือยที่ถือเป็นข้อ ข้อผิดพลาด	33	1.1 การเพิ่มตัวพยัญชนะ	15
1.2 การใช้คำฟุ่มเฟือยที่ไม่ถือเป็น ข้อผิดพลาด	56	1.2 การขาดตัวพยัญชนะ	13
2. <u>การใช้คำผิดความหมาย</u>		1.3 การใช้พยัญชนะผิด	45
2.1 ใช้คำที่มีความหมายเหมือนกับ คำที่ควรใช้	1	1.4 การสับตัวพยัญชนะ	3
2.2 ใช้คำที่มีความหมายคล้ายกับ คำที่ควรใช้	18	1.5 การเขียนคำที่ท่องเสียงกัน ผิดคำ	7
2.3 ใช้คำที่มีความหมายตรงข้าม กับคำที่ควรใช้	4	2. <u>ข้อผิดพลาดในเรื่องสระ</u>	
2.4 ใช้ชื่อประเภท	3	2.1 การเพิ่มสระ	15
2.5 ใช้ส่วนวนผิด	5	2.2 การขาดสระ	16
		2.3 การเขียนสระผิด	16
		3. <u>ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวการันต์</u>	
		3.1 การเพิ่มตัวการันต์	15
		3.2 การขาดตัวการันต์	8
		3.3 การใช้ตัวการันต์ผิด	15

### ข้อเสนอแนะ

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516 เท่านั้น ผู้ที่สนใจทางด้านนี้ น่าจะศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดของนิสิตคณะอื่นๆ และในมหาวิทยาลัยอื่นๆบ้าง นอกจากนี้การเขียนภาษาไทยของบุคคลกลุ่มต่างๆ เช่น นักเรียน นักหนังสือพิมพ์ นักเขียน นักแปล ตลอดจนประชาชนทั่วไป ก็น่าสนใจน่าศึกษาเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียน



ภาษาไทยของบุคคลกลุ่มต่างๆ ว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร และเพื่อเป็น  
แนวทางในการแก้ไขให้คนไทยทุกคนเขียนภาษาไทยได้ถูกต้องต่อไป

อึ้ง ผู้วิจัยเห็นว่าการวิจัยบางเรื่องในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้อาจจะยังไม่ลึกซึ้ง  
นัก เนื่องจากเป็นเรื่องของการใช้ภาษา ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องความหมายของคำแต่ละ  
คำ และความสัมพันธ์ทางด้านความหมายของคำในประโยคก๊วย และเรื่องเหล่านี้  
ยังจะต้องกันคว่ำวิจัยกันอีกมาก จึงใคร่จะเสนอแนะให้ผู้สนใจช่วยกันศึกษากันคว่ำ  
ต่อไป



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย